

Vad álmok mezején szunnyad a lelkem.

Felsír néha.

Olykor bíborszigeten jár,
napsugaras párnákon lépdél mezítláb,

arcát az ég felé emeli

és mosolyog.

Újra mosolyog.

Sebzett vad fekszik a fáradt avarban.

Fejét erőtlenül még felemeli,
pupillái tágra nyíltan néznek az ég felé.

Teste meg-megráng ,
torkából fájdalmas nyüszítés hallik.

Aztán vége.

Vége a kínnak.

Vége a kínnak....

"Katicabogárka, röppenj el!

Jönnék a törökök, visznek el!"

Katicabogárka nem röppent el-nem ám!

A törökök nem tették sós kútba-nem ám!

Nem tették kerék alá-nem ám!

*Inkább betették egy sötét pincébe
sötét pincében egy vasládába
vasládára lakatot vertek.*

*Katicabogárka nem kiabált-nem ám!
Könnyet sem ejtett-nem ám!
Behunyta szemét-be ám,
És várta a halált...a halált.*

**Bársonypuha talpán szökik a nyár.
Kiégett mezők, kiszáradt folyók medrei szegik útját.
Ruháját csipkebokor szagatja, ahogy rohan.
Haja bogáncsokkal teli.
Megállna, de nincs idő,nincs idő...**

**Hangok, vádló hangok üldözik előre, előre.
És a hangok mindenhol jönek....**

**-Mért égtél, ha égettél?
- Mért égtél, ha égettél!
- Mért égtél?"**

**- Nem így akartam! Nem ezt akartam!!!
-üvölti, ahogy alélt vadak mellett rohan**

**- Nem ezt akartam! Nem így akartam!
-vinnyogja, mikor vergődő fiókákat lát anyjuk teteme mellett.**

- Nem, nem, nem, nem ezt akartam!!!
-suttogja lihegve , mikor megpillantja Öt, Öt-arccal a földön-
holtan.

Megáll,erőtlenül a földre rogy. Ráborul a mozdulatlan testre
és
zokog... Kezét imára kulcsolja:

- Isten, Istenem segíts! Játszottam a hatalmammal! Mindent,
amit csak
akartam megtehettem-mert hagytad. Hagytad, hogy
felhevültem
elégessek mindent magam körül. Hagytad, hogy viharokat
szítsak ,
fákat tépjek ki gyökerestül, mezőket ,erdőket gyújtsak fel.
Minden
szeszélyemet kiélhettem, Uram. Mért hagytad? Könyörgök
hozzád!!!

Támaszd fel Öt!!!!!! Az életemet is elveheted,csak Öt, Öt add
vissza

!!!Könyörgök,Uram!!!"

Egyszerre minden elsötétül, haragos villámok cikáznak, a
menny

dörög, dörög... és óriás esőcseppek hullnak az égből. Sűrű
vízfüggöny veszi őket körül.

A mozdulatlan test egyszer csak éledni látszik... Először fejét
emeli

meg és fátyolos szeme megpillantja Nyárt. Mélyen a szemébe
néz. Ázott

teste meg-megremeg... Arcát az ég felé emeli és hagyja, hogy
a

langyos eső befolyjon kiszáradt ajkán. Lassan ereje visszatér
és

feláll. Közelebb lép Nyárhoz és megfogja a kezét.

-Menned kell! Már engem várnak.

-Megyek.

Könnyű csókot lehel Ősz arcára és elillan....Elillan.